

GALERIE MÉRAIN

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Α Δ Η Σ

3-25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964

GALERIE MEPAIN, 688ς Μέγλιν 8, 'Αθήναι Τηλ. 630.802
GALERIE MERLIN, 8 Rue Merlin, Athènes, Tel. 630.802

APOLLO
1969

APOLLO
1969

Man often seeks his visions in the ink stain, in the rainbow's shimmer, in the coffee's dark dregs, in the splendour of the peacock's tail, in time's sad traces on the old wall.

Those who suggested or revealed such visions the ancients called "enchanters," and that which they made visible held a magic power—an enchantment.

Nature's visions and those of chance have lost nowadays some of their sorcery. Artists invent or make our new and potent visions. But even the greatest artists are not always enchanters. The visions of few have this element of magic: Klee, Miro, Masson, Vieira da Silva. Of their race is Nicos Georgiades.

His works project strong clear images of his own world which by his art becomes ours. They do not depend on an exaggerated imitation of nature, nor do they yield to the irresponsibility of chance. Without literary or intellectual references they reveal black and gold caves filled with stalactites, ripe fruits, rounded limbs, cities waiting for their discoverer or their topographer, secret spaces which become entirely familiar.

The subtle alternations of texture and shape, the fine transitions of tones, derive from a process of meditation and concentration like the poet's who tests the sound and the texture of every word in a thousand combinations before choosing those which finally meet his vision. The technique of papers which are first coloured and then cut and recomposed into larger chromatic entities and linked by broad linear designs or by ample washes of colour lends itself to the conscious process, full of reserve and balance which gives birth to work where the control and weighing of every moment are transmuted into a whole - spontaneous, light and easy, like a mobile of Calder.

The compositional simplicity, the feeling for colour, and the refined taste nourished by his Greek roots and strengthened by his first steps with Tsarouchis, Nicos Georgiades has kept as forces of his art during the ten years of his exile. These works are his first appearance ever on the Athenian horizon. In welcoming them, we who knew his older work discover new ramifications of a strongly rooted talent which, through a long persistent discipline, follows the age-old road of poetic enchantment.

A. G. XYDIS

Ὁ ἄνθρωπος ἀναζητεῖ συχνὰ τὰ ὄράματά του σὲ μιὰν ἀπλωμένη κηλίδα μελάνης, στὸ ἱρίδισμα τοῦ οὐράνιου τόξου, στὰ σκοτεινὰ κατακάθια τοῦ καφέ, στὴ φαντασμαγορία τῆς οὐρᾶς τοῦ παγωνιοῦ, στὰ θλιβερὰ χνάρια ποὺ ἀφήνει ὁ χρόνος σὲ τοῖχο παλιό.

Ὅσοις ὑποβάλλουν ἢ ἀποκαλύπτουν στὸν ἄνθρωπο τέτια ὄραματα τοὺς ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι «γόητες» καὶ τὰ ὅσα κἀναν ὄρατὰ εἶχανε κάποια δύναμη μαγικὴ — γοητεία.

Σήμερα τὸ ὄραματα τῆς φύσης καὶ τῆς τύχης ἔχουν χάσει ἀπὸ τὴ μαγικὴν ἰσχὺ τους. Τὰ καινούργια καὶ τὰ πιὸ ἐνεργὰ τὰ μηχανεύονται ἢ τὰ κατασκευάζουν οἱ καλλιτέχνες. Ὅλοι ὅμως, κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους, δὲν εἶναι καὶ «γόητες». Λίγων τὰ ἔργα φανερώνουν πραγματικὰ ἓνα ὄραμα: ὁ Κλέε, ὁ Μιρό, ὁ Μασσόν, ἡ Βιέρα ντὰ Σίλβα. Ἀπὸ τὸ σόϊ τους καὶ ὁ Νίκος Γεωργιάδης.

Οἱ σοφὲς ἐναλλαγὲς ὑφῶν καὶ σχημάτων, οἱ λεπτὲς μεταβάσεις τόνων εἶναι ἀπόρροιες μιᾶς ἐργασίας στοχασμοῦ καὶ συγκέντρωσης σὰν τοῦ ποιητῆ, ποὺ δοκιμάζει τὸν ἦχο καὶ τὴν ὑφὴ κάθε λέξης σὲ μύριους συνδυασμοὺς πρὶν ξεδιαλέξει ἐκεῖνες ποὺ τελικὰ ἀνταποκρίνονται στ' ὄραμά του. Ἡ τεχνικὴ τῶν κολλημένων χαρτιῶν ποὺ εἶναι προχρωματισμένα ἀλλὰ ποὺ κόβονται καὶ ἀνασυνθέτονται σὲ μεγαλύτερες χρωματικὲς ἐνότητες, καὶ συνδέονται μὲ μεγάλα γραμμικὰ σχέδια ἢ μὲ φαρδιὰ περάσματα χρώματος, ἐπιδέχεται αὐτὴ τὴ συνειδητὴ γεμάτη συγκράτηση καὶ ἰσορροπία διαδικασίᾳ ποὺ γεννάει ἔργα ὅπου ὁ ἔλεγχος καὶ τὸ ζύγισμα κάθε στιγμῆς μετουσιώνονται σὲ σύνολο πηγαῖο, ἀλαφρὺ καὶ ἄνετο σὰ μομπὶλ τοῦ Κάλντερ.

Τὴ συνθετικὴ λιτότητα, τὴν αἴσθηση τοῦ χρώματος, καὶ τὴ λεπτὴ καλαισθησία ποὺ θρέψανε μέσα του ρίζες ἑλληνικὲς, ποὺ δυνάμωσαν καθὼς ἔκανε τὰ πρῶτα βήματά του κοντὰ στὸν Τσαρούχη ὁ Νίκος Γεωργιάδης δυνάμεις τῆς τέχνης του σ' ὅλα τὰ δέκα χρόνια τῆς ξηνητείας του. Χαιρετίζοντας τὰ ἔργα τούτα σὰν πρώτη ποτὲ ἐμφάνισή του στὸν ἀθηναϊκὸν ὀρίζοντα, ἀνακαλύπτουμε, ὅσοι γνωρίζουμε καὶ τὴν παλιότερη ἐργασία του, νέες προεχτάσεις ἐνὸς ταλέντου ριζιμοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ μὲ μακριὰ κ' ἐπίμονην ἄσκηση, τὴν πανάρχαιαν ὁδὸ τῆς ποιητικῆς γοητείας.

Κ Α Τ Α Λ Ο Γ Ο Σ

1. 'Ο Μεσοποτάμιος	Λάδι σέ ξύλο	1.52 X 1.83 1962
2. 'Η ανάκρηξη σέ άγιο	Λάδι σέ πανί	1.62 X 1.78 1962
3. 'Ο Ποντίφηξ	Λάδι σέ ξύλο	1.22 X 1.22 1962
4. 'Ο Μαύρος 'Αντιβασιλεύς	» » »	1.83 X 1.52 1962
5. Μέσα στό μαύρο	Λάδι σέ πανί	1.52 X 1.27 1962
6. 'Η Αύτοκράτειρα του Χάρλεμ	Λάδι σέ ξύλο	1.52 X 1.52 1962
7. 'Ο 'Αντιβασιλεύς και ό σωσίας του	» » »	1.52 X 1.52 1962
8. Ποντίφηξ ΙΙ	» » »	1.52 X 1.37 1963
9. Θεοκάλλη	» » »	1.83 X 1.83 1963
10. Πορτοκαλλί και γαλάζιο	Τέμπερα	31 X 22 1963
11. Μαυσωλείο	»	30 X 22 1964
12. 'Ο Μαύρος 'Αντιβασιλεύς	»	
13. 'Η χώρα του Αντιβασιλεύς	Λάδι σέ ξύλο	

Ο ΝΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ γεννήθηκε στην Αθήνα τὸ 1925. Ἔως τὸ 1962 ἐσπούδασε ἀρχιτεκτονικὴ στὴν Αἴθνα καὶ στὴν Νέα Ὑόρκη. Τὸ 1953 πηγαίνει στὴν Ἀγγλία ὅπου σπουδάζει ζωγραφικὴ στὴν Σχολὴ Σλέϊντ. Ἐκτοτε ζεῖ καὶ ἐργάζεται στὴν Ἀγγλία. Διδάσκει στὴ Σλέϊντ.

Ἐκθέσεις ἀτομικές:

1959 Γκαλερί Ρέντφερν, Λονδίνο.

1961 Γκαλερί Ρέντφερν, Λονδίνο.

1963 Γκαλερί Μόλτον, Λονδίνο.

Ἐκθέσεις ὁμαδικές:

1955 Ὁμάδα Λονδίνου

1955 Κάρνεγκι Διεθνῆς,
Πίτσμπουργκ.

1960 Δώδεκα Ἕλληνες Ζωγράφοι.
Γκαλερί Ρέντφερν, Λονδίνο.

1961 Τζών Μούρς, Λίβερπουλ.

1963 Ζωγράφοι τῆς Χάμιλτον.

1963 9 Καλλιτέχνες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία
Γκαλερί Σεμίχα Χοῦμπερ, Ζυρίχη

Ἐπίσης, σκηνογραφίες γιὰ τὴν Ὀπερα τοῦ Λονδίνου, γιὰ τὴν «Μετροπόλιταν» τῆς Ν. Ὑόρκης, γιὰ τὸ θέατρο «Ρόγιαλ Κώρτ», γιὰ τὸ «Ὀλντ Βίκ» καὶ γιὰ τὸ «Κόβεντ Γκάρντεν» τοῦ Λονδίνου. Ἔργα του ὑπάρχουν σὲ ἰδιωτικὲς συλλογές στὴν Ἀγγλία, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴν Ἑλλάδα. Τὸ «Μουσεῖο Βικτωρίας καὶ Ἀλβέρτου» καθὼς καὶ τὸ «Συμβοῦλιο τῶν Τεχνῶν» τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἔχουν ἀγοράσει ἔργα του.

«... Σκοπός του είναι η μαγνητική ακινησία τῆς Αἰγυπτιακῆς ἢ ὅποι-
ας ἄλλης ἱερατικῆς τέχνης καὶ ἡ συναισθηματικὴ πολλαπλότητα
τῆς Βυζαντινῆς εἰκονογραφίας...»

Charles S. Spencer

«... Μεταξὺ τῆς ἀπάνθρωπης ἀγνότητας τοῦ Μοντριὰν καὶ τῆς ὑπο-
-ανθρώπινης ἐκρηκτικότητος τοῦ Πόλλοκ ὁ Γεωργιάδης ἀναζητεῖ
τὴν εἰκόνα ποῦ θὰ ἦταν συγχρόνως βράχος καὶ ρέμμα, «εἶναι» καὶ γί-
γνεσθαι - μιὰ νίκη τοῦ χρόνου καὶ μαζὶ μιὰ νίκη πάνω στὸν χρόνο.»

Pierre Rouve «The Arts' Review»

«... προσφορὰ σὲ μιὰ θεότητα ποῦ ἔχει ἐφεύρει ὁ ἴδιος, σ' ἓναν ἀπὸ
τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ποῦ τώρα ζεῖ σάν ἐρημίτης.»

Eric Newton «The Guardian»